

HLAS

**Dovolená
v Alpách!**

Sen se stává skutečností	2
Přijal mě takového jaký jsem! <i>Harald Gindele, Weingarten, Německo</i>	3
Bůh zůstává věrný! <i>David Foot, Pembury, Anglie</i>	4
Skupiny FGBMFI lze nalézt ve 150 státech světa	9
Na čem skutečně záleží <i>Giancarlo Elia</i>	9
Po klikaté cestě <i>Brett Watson, Prince Albert, Saskatchewan</i>	10
Alkoholismus a hořkost <i>Christian Marye, Malaunay, Francie</i>	14
Objednávka HLASU	16
Osobní vztah	17
Nikdy mě neopustí <i>Bert Sture, Severní Yorkshire, Anglie</i>	18
Kdo jsme?	19

Richard Shakarian

Sen se stává skutečností

Přemýšleli jste někdy o tom, zda-li vaše sny se mohou stát realitou? Nedávno jsem slyšel příběh o chlapci, žijícím kdesi daleko v Africe, který onemocněl a zemřel. Rodiče a s nimi celá vesnice truchlili a jejich zármutek nebyl k utišení. Jeho šestiletý bratr řekl otci: „Tati neplač, vždyť není mrtvý. Jestliže se za něj budeme modlit, bude žít.“ S jiskřičkou naděje se všichni šli podívat na mrtvého chlapce, ale ten nejevil žádné známky života.

Ostatní chlapci z vesnice se přidali: „Budeme se modlit za tvého bratra“. Modlili se celý den, a když se zdálo, že se nic neděje, sešli se druhý den znova k modlitbám. Tu na ně sestoupil duch radosti a děti začaly zpívat a tančovat. V zápalu radosti uchopil jeden z chlapců mrtvého za ruku a zděšením vykřikl. V tu chvíli se mrtvý chlapec posadil a řekl: „Co to tady děláte?“

V sdružení podnikatelů FGBMFI naleznete po celém světě muže, kteří mají své sny a své představy. Často prožívají podivuhodné příběhy podobné tomu, který jsem vyprávěl. Jít za svým snem znamená život na hraně a spolehnutí na toho, který může zdánlivě nemožné. Na toho, který může změnit ve skutečnost ale i Tvůj sen.

Richard Shakarian
Mezinárodní prezident

Přijal mě takového jaký jsem!

Harald Gindele, Weingarten, Německo

Jako dítě jsem brzy pochopil, že náboženství je tu proto, abychom zapůsobili na druhé. Doma to vypadalo jinak, než by člověk čekal u lidí, kteří chodí do kostela. Dnes mám za to, že naše chození do kostela nemělo s křesťanstvím nic společného.

Můj otec byl uzavřený egoista. Vždycky musel mít pravdu, názory jiných lidí ho nezajímaly. Nebylo tedy divu, že se manželství mých rodičů rozpadlo, a maminka otce opustila i s mojí mladší sestrou. Já jsem zůstal s otcem.

Otci patřila pekárna, kterou také řídil. Chtěl jsem se mu zavděčit a vyučil jsem se u něj pekařem. Snažil jsem se mu dokázat, že za něco stojím. Otec mi však nikdy neřekl, že mě má rád, nebo dokonce že mě miluje. Chyběla mi sebeúcta. Čím jsem se cítil hůř, tím víc jsem byl otrokem otcových nálad. Život nestál za nic!

Jediný člověk, se kterým jsem si mohl povídat, byla moje maminka. Neměl jsem žádné přátele. Neuměl jsem proto s lidmi vůbec komunikovat, měl jsem pocit, že bych se s nikým vůbec nedovedl bavit. Nakonec jsem se nervově zhroutil.

Jednoho dne jsem se setkal s pastorem z Ravensburgu. Mluvili jsme spolu o Bohu. Když hovořil o osobním vztahu k Ježíši, zpozorněl jsem. Začali jsme se setkávat častěji. Studovali jsme společně Bibli a potom jsme o tom rozmlouvali. Bylo to velice přínosné, i když mě to stálo několik bezesných nocí, kdy se mi honilo hlavou to, o čem jsme mluvili.

Zakrátko jsem už věděl, že potřebuji Ježíše, že je pro mě jedinou nadějí.

Jestli Bůh je, a jestli pomohl tolika lidem, jak o tom mluvil pastor, jistě může pomoci i mně. Odevzdal jsem svůj život Kristu a přerušil jsem léčení na klinice.

Lidé v církvi mi poradili, abych vyhledal křesťanského psychologa. Byla to naprosto nová zkušenost. Lékaři se stali mými pomocníky a průvodci na cestě za Ježíšem, který změnil můj život. V psychologickém centru jsme věnovali hodně času modlibám a chválě. Tehdy jsem zakusil, že Bůh jednal v mém životě konkrétním způsobem. Cítil jsem přítomnost Ducha Svatého, který uzdravoval můj strach a moji nejistotu. Poznal jsem, že mě Bůh nepřijímá kvůli tomu, co dokážu, ale pro to, co udělal Kristus na kříži. Díky Bohu se pro mě našlo pěkné bydlení, kde mám klid.

Ježíš žije. Nikdo od něj neodejde zklamaný. Bůh nám chce dát nový život. Opravdový život, život v hojnosti! ●

Bůh zůstává věrný!

David Foot, Pembury, Anglie

Jednoho pozdního odpoledne v lednu roku 1965 si moje žena při lyžování ve Švýcarsku zlomila nohu. Vjela do sněhové návěje a ošklivě upadla. Bezpečnostní vázání selhalo a v pokroucené noze praskla holenní kost. Za dva dny jsme se měli vrátet do Anglie.

Odnesli ji na nosítkách dolů a odvezli přímo do nemocnice. Na rentgenu se ukázala zlomenina holenní kosti přímo nad kotníkem, lékaři jí dali nohu do sádry a řekli, že se nesmí na zlomenou nohu postavit. Pozvali jí, aby se za pět dní vrátila pro podpatek, na kterém by mohla se sádrou chodit. Po pěti dnech bude schopná odjet.

Večer se za ní modlil náš známý. Helena přemýšlela o chromém, kterému Ježíš řekl „vstaň a choď.“

Vstala z postele, bylo v tom víc nadšení než víry, a udělala pár kroků. Ozvala se prudká bolest. Zklamaná si sedla zpátky na postel. Napadlo jí, že si tím uškodila. Doktor jí přece řekl, že nesmí chodit!

Lékař jí nabídl sedativa. Řekla, že je nechce. V noci spala stejně dobře, dokonce ještě tvrději, než před nehodou. Budila se jen, aby se mohla obrátit. Druhý den strávila čtením Božích zaslíbení v Bibli.

Chtěla se také ubezpečit, že necítí proti nikomu hořkost, která by mohla být překážkou její víře. Když jsme se večer vrátili ze sjezdovky, Helen si byla jistá, že jí Bůh uzdravil. Druhý den ráno v hotelu o samotě vstala a začala chodit. Bolest postupně slábla, až úplně zmizela. Vyšla z chaty a došla si sama na oběd do hlavní budovy.

Zavolali jsme lékaři a objednali jsme se u něj. Sádra se pod chodidlem vydrolila a bylo potřeba ji sundat, aby Helena mohla about boty na cestu. Doktor zprvu tuhle možnost odmítl. Když uviděl, že Helena vešla sama do ordinace a stála

na zraněné noze, požádal o nový rentgenový snímek.

Při čekání na výsledek rentgenování si s námi lékař chtěl promluvit. Řekli jsme mu, že věříme, že Bůh uzdravuje z milosrdenství, aby usvědčil nevěřící z hříchu, a že Ježíš přinesl na Kalvárii oběť za naše hříchy a nemoci. „Co kdyby rentgen ukázal, že noha vaší ženy je pořád zlomená?“ zeptal se. Helena se na chvíli zamyslela a potom řekla: „Až dodnes jsem věřila Božímu slovu víc, než svým smyslům a nechci na tom nic měnit. Vždyť vidíte, že chodím!“

Snímek ukázal stejnou diagonální zlomeninu a milimetrovou mezeru mezi částmi zlomené kosti. Kost se od prvního snímkování vůbec nepohnula, přestože na ní Helena plnou váhou chodila! Odmítla nabídku, že jí nohu obvážou. Den poté jsme odjeli autobusem a vlakem do Curychu a odtamtud jsme letěli i s dětmi do Londýna, přesně podle plánu.

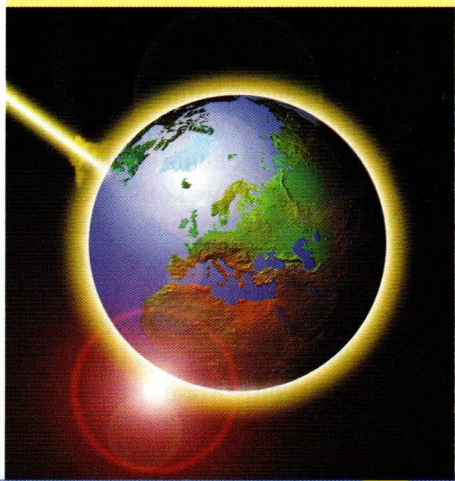
Helena doma normálně uklízela, připravila dětem výbavu do školy, řídila auto, nakupovala atd. Po čtyřech týdnech požádala o rentgenové vyšetření. Na snímku byla srostlá kost a poznámka „výtečná pozice, kost je dostatečně srostlá“.

Zaslali jsme snímek lékaři ve Švýcarsku. Když jsme tam jeli znovu, zatelefonovali jsme mu. Řekl: „To je zázrak!“ Vypadalo to, že je opravdu překvapen. Jeho žena, zdravotní sestra v jeho ordinaci, poznamenala: „Učím v nedělní škole, ale nikdy bych nevěřila, že se něco takového může stát i dnes!“

Počítej s Bohem

Mnoho lidí přijímá existenci Boha. Mnohem méně lidí je ochotno poctivě a do důsledku přijmout závěry, které z této skutečnosti vyplývají pro jejich osobní život. Často je mnohem snadnější dodržovat církevní zvyky a příliš o nich nepřemýšlet. Tradice je drahocené dědictví, které nám odkázaly generace otců, ale nesmíme přitom zapomenout, že Bůh chce hrát aktivní roli v našem konkrétním životě, Bůh chce abychom s ním ve svých životech počítali.

Nehoda v rakouských Alpách

V zimě na přelomu roku 1972 a 1973 jsme byli lyžovat v rakouských Alpách. Při výjezdu ze sjezdovky si moje žena nevšimla, že pod sněhovým popraškem je ledová krusta. Lyže jí ustřelily do stran a ona upadla na bok. Ležela na zemi, měla prudkou bolest v kyčli a nebyla schopná se pohnout. Vložil jsem na ní ruce a v Ježíšově jménu jsem se za ní modlil.

Helenina bolest trochu povolila, nebyla se však schopná pohnout, ani abych jí mohl pod zraněný kyčel vsunout rukavici. Horská služba přišla s nosítky až za třicet minut. Snesli jí na úpatí hory a odvezli jí do nemocnice vzdálené čtvrt hodinu autem. Po celou cestu jsme chválili Boha.

V čekárně na rentgen jsme na pár minut osaměli. Odevzdali jsme celou situaci Ježíši a vyznávali jeho vládu a moc. Helena mi řekla, že chce jít na rentgen jen, aby se zjistila povaha zranění, ale nic víc, a ptala se, jestli jí v tom podpořím. Dvě přísné zdravotní sestry mě však z místnosti vykázaly ven!

HELENA: Ležela jsem na stole stále neschopná pohybu a lékař dělal rentgenové snímky. Když byly snímky hotové, řekl mi, že mám frakturu kloubu stehenní kosti a bude nutná operace. „V kolik hodin jste naposledy jedla, nebo pila?“ Pochopila jsem, že plánuje celkovou anestezi. Odpověděla jsem, že operaci nechci a že bych mu byla vděčná, kdyby mě poslal zpátky do hotelu, nejraději sanitkou. Máme před sebou ještě devět dní dovolené.

Spolehnutí

Helenina noha: Několikrát jsem ve svém životě musela jednat v rozporu s tím, co se považuje za normální. Byla v tom volba důvěřovat Bohu navzdory určitému riziku. V mém životě se plně osvědčila Jeho spolehlivost a věrohodnost.

Odpověděl: „Vy jste mi asi nerozuměla. Když vás nebudu operovat, nebudete už nikdy chodit.“ „Chápu“, odpověděla jsem, „ale stejně bych si přála, abyste mě nechal odvézt do hotelu.“ Rozumí se, že se rozzlobil a odsekl: „V pořádku. Tak se zvedněte a jděte si tam sama.“

Měla jsem jen málo na vybranou. Buďto mě naloží na vozík a odvezou na operaci, nebo budu věřit tomu, co Pán zaslíbil v Bibli v Markovi 16:18.

Rozum mi říkal, že je to naprosté bláznovství. Bůh se mnou v minulosti jednal tak zázračně, že bych byla nevděčná, kdybych teď uvažovala nad rizikem, které s sebou nese důvěra v jeho zaslíbení. Měla jsem naprostou jistotu, že „... kdo mu cele důvěřuje, zjistí, že Bůh je pravdomluvný...“ A tak jsem se slovy „můj manžel se za mě modlil a Bůh mě uzdravuje“ sesunula jinak bezmocnou nohu z rentgenového stolu a postavila jsem se.

V tom těžkém momentu jsem si uvědomila, jak spolehlivý je Bůh,

V roce 1976 dostal David v práci infarkt. Když jsem se to dozvěděla, okamžitě jsem telefonovala naší známé a poprosila jí o modlitby. Rev. Wenda Oughová sedla do auta a přijela do nemocnice ze vzdáleného Maidstone hodinu poté, co Davida přijali na jednotku intenzivní péče. Lékař mi řekl, že při infarktu odumírá část srdečního svalu. Paní Oughová na Davida v tichosti položila ruce a ve víře se modlila. Bůh jí ujistil, že se David uzdraví. Druhý den ráno byl David na rentgenu. Snímky ukázaly, že srdce není vůbec poškozené! Za dva dny ho propustili z jednotky intenzivní péče a za osm dní šel z nemocnice domů. Jeho zdravotní stav se pak pomalu vrátil do normálu. Když se David ptal doktora, jestli mohlo jít o nějakou psychickou záležitost, lékař odpověděl, že to byla srdeční příhoda, ale srdeční sval zůstal nepoškozený.

kterému sloužíme. Všechna vůle, kuráž, a dokonce i víra by byly marné, kdyby Bůh nestál za svými zaslíbeními! Jako hromádka neštěstí bych se zřítíla na podlahu. Ale Bůh je stejně dobrý, jako jeho Slovo.

Zlomená kost je zlomená kost, tady nehrála úlohu psychika! Obličej lékařů a sester byly zkoprnělé úžasem. „Proč to Bůh neudělá pro každého?“ zeptal se doktor. Ani jsem nevnímala, že stojím pevně na nohou a nebolí to. Nedovolili mi, abych šla, ale odvezli mě na vozíku k východu z nemocnice. Tam jsem z něj sesedla a šla jsem po schodišti k taxíku, který pro mě objednali.

Cestou jsem si připadala jako ve snu, zvláště když jsem si představila, že by to dopadlo jinak. Co by se mnou teď bylo? Pamatuji se, že jsem přemýšlela o slovech žalmu 118:8: „Lépe je doufat v Hospodina, než skládat naději v člověka“.

Vrátila jsem se do hotýlku, který neměl výtah a od naší ložnice mě dělilo šedesát sedm schodů. Ve víře jsem vyra-

zila do schodů a šlo to téměř bez bolesti.

Té noci jsem spala klidně. Vzala jsem si pouze tabletu aspirinu, a probudila jsem se, jenom abych si došla na záchod a abych se vyvarovala celkové ztuhlosti. Druhý den jsem šla do jídelny a mohla jsem sedět na normální židli. Den ode dne jsem se mohla hýbat lépe a jistěji. Musím přiznat, že podle místa ve Skutcích 3:8, kde chromý „chodil, skákal radostí a chválil Boha“ jsem zkoušela dvakrát nebo třikrát i povyskočit. Šlo to bez potíží! Čtvrtého dne jsem si obula pohorky a odjeli jsme na výlet do sklárny a na třičtvrtěhodinovou procházku po Salcburku!

Když jsme se vrátili z výletu, napadlo mě, že doktor, který mě v nemocnici ošetřoval, si patrně říká, co se asi stalo s jeho podivnou pacientkou a možná si představuje, jak mě v pouřazovém šoku převezli letadlem do některé z londýnských nemocnic. Napsala jsem mu tedy poděkování za jeho pozornost a za rady, které byly přiměřené jeho vědomos-

Pozor na lež!

HELENA: Seděli jsme po večeři v hotelové restauraci. Od baru byl slyšet nepříjemný, posměšný hlas, který místy přecházel v křik. Ve vzduchu viselo něco zlého. Nohou mi projela bolest. Cítila jsem se bezmocná, jen těžko jsem vyšla do schodů. Když jsem stála zpříma, bylo vidět, že levá noha je asi o pět centimetrů delší než pravá, takže jsem musela buď pokrčit pravou nohu, nebo chodit po špičkách po levé. Seděla jsem na posteli a dívala jsem se na svoje kolena. Levé trčelo dopředu zcela viditelně.

Napadlo mě: „Tos tomu zase dala, ty pitomče! Teď máš jednu nohu delší, a to napořád!“ David se za mě modlil, proti pokušení a nevěře. Znovu jsme četli Boží zaslíbení a příběhy Kristových uzdravování. Pak jsme šli spát. Ráno bylo znovu všechno v pořádku! Co se zdálo být konečný a hmatatelný fakt bylo ďáblou lží, která nás vedla k pochybám o Bohu! Jak jednoduché by bylo říci: „Nevydrželo to,“ nebo „Vlastně jsem vůbec nebyla uzdravená“.

tem a informacím. V tomhle případě šlo jen o to, že tu byl další faktor, totiž Bůh! „Ptal jste se mě, proč to Bůh neudělá pro každého“, psala jsem mu dál. „Jedna z odpovědí může být, že lidé nevěří, že existuje, anebo si myslí, že i kdyby existoval, stejně by jim nepomohl.“ „A jestliže někdo v Boha věří, musí podle toho i jednat.“ Zmínila jsem se o výletě po Salcburku a navrhla jsem mu, že mohu přijít na vyšetření, protože budeme v Rakousku ještě pět dní. Neozval se mi. Myslím, že nebyl tak přístupný, jako doktor ve Švýcarsku, který v Ježíše věřil a věděl, že je živý a uzdravuje v odpovědi na naši víru.

Při vystupování z autobusu v Salcburku se prudce přivřely těžké dveře a málem mě porazily na zem. Plnou vahou jsem dopadla oběma nohama na chodník. Zůstala jsem stát pevně, bez zavravorání. Bylo udivující, jak mě Bůh ochránil před ďáblými plány.

Vrátili jsme se zpátky do Anglie a na mém životním stylu se nic neměnilo; řídila jsem auto, dokonce jsem musela vylézt po žebříku na střechu. Jednou jsem se zahlédla při chůzi ve velikém zrcadle. Viděla jsem, že lehce kulhám. Nejdříve mě napadlo: „Měla bys být vděčná, že můžeš dělat to, co dřív. Toho kulhání se už ale nezbavíš.“ V ten moment mi došlo, odkud ta myšlenka pochází! Řekla jsem: „Ne, můj Bůh by nikdy neudělal zmetek!“ Vzpomněla jsem si v tu chvíli na verš ze žalmu: „Hospodin za mě dokončí zápas /138:8/.“ Druhý den se kulhání ztratilo a od té doby chodím, lezu a dokonce skáču přes větve a kameny bez nejmenších potíží!

SKUPINY SDRUŽENÍ PODNIKATELŮ V TVÉ BLÍZKOSTI

Skupiny FGBMFI lze nalézt ve 150 státech světa

Praha

Václav Lamr, Bellušova 1821,
150 00 Praha 5, Tel: 2-5610907

Brno

RNDr. Vladimír Šedivý, Štolcova 31,
612 00 Brno, Tel. zam: 5-45134151,
Tel. domů: 5-532195

Plzeň,

Václav Prokopec, Bděněves 22,
330 32 Koželuhy

Třeboň

ing. Karel Lívanský, Tábořská 1102,
37 901 Třeboň, Tel: 333-2204

Ústí nad Labem

Rudolf Vaněk, Jindřicha Plachty,
403 31 Ústí nad Labem,
Tel: 47-5503001, 60688

Kolín

Josef Štěpánek, Za školou 89,
27 648 Kolín, Tel: 321-27648

Hradec Králové

Viktor Khom, Nerudova 104,
500 02 Hradec Králové,
Tel. zam: 49-31836, Tel. domů: 41218

Most

Jan Urminský, Budovatelů 2931,
43 401 Most, Tel: 35-25240

Sokolov

ing. Miroslav Pulkert, Sportovní 2023,
35 601 Sokolov,
Tel. domů:17-203221, Tel. zam:168-625373

Žďár nad Sázavou

František Hrabovský, Brodská 2719,
591 01 Žďár nad Sázavou

Litoměřice

Miroslav Kratochvil, Sokolská 6,
412 01 Litoměřice,
Tel: 416-4751, linka 309

Jiné země

P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgie.
Tel:(016)20.79.44, Fax:(016)20.79.31
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com

Na čem skutečně záleží

Giancarlo Elia

Měl jsem za sebou několikaletou úspěšnou advokátní praxi, když se moji partneři rozhodli otevřít novou kancelář v Londýně. Neváhal jsem ani chvíli a využil nabízené příležitosti. V mém osobním životě nebylo tehdy vše v pořádku a přesun o 2000 mil mi mohl pouze prospět. Později se ukázalo, že je sice možné utéci lidem i závazkům, ale sám před sebou člověk neuteče.

V Londýně se můj život nelišil od toho, který jsem vedl dříve v Itálii. V zaměstnání úspěšný, s dobrým postřehem a s dobrými kontakty, nicméně můj osobní život byl, střídavě řečeno, velmi nekonvenční. V té době mi jeden přítel vyprávěl svůj

osobní příběh, jak Ježíš zasáhl v jeho životě. Po návratu do Říma jsem se setkal s přáteli, kteří mi rovněž vyprávěli o Kristu. Pozvali mne na „charismatické modlitební setkání“. Nerozuměl jsem tomu, ale líbilo se mi mezi nimi a zašel jsem tam vícekrát.

Poslechl jsem doporučení, koupil si Bibli a začal v ní listovat a později i číst. Brzy mne natolik zaujala, že jsem se od ní nemohl odtrhnout. Pro mne bylo neuvěřitelným objevem, že Ježíš byl člověk jako já a současně jediná cesta k Bohu Otcí.

S vědomým této skutečnosti, jsem jedné noci ve svém bytě v Římě rekapituloval vše, co pro mne má nějakou hodnotu, vzdal jsem se všeho ve prospěch Ježíše Krista a požádal jsem Ho, aby přijal můj život. ●

Brett Watson,
Prince Albert, Saskatchewan

Po klikaté cestě

Byl jsem překvapen. Poprvé jsem se setkal s někým, kdo neslaví Vánoce. Vyrůstal jsem ve věřící rodině a připadlo mi přirozené, že každý má do určité míry vztah ke křesťanství. Nechápal jsem, že pro někoho Ježíš nic neznamená.

Přesto se mi tento svět zdál velice atraktivní. Ve dvanácti jsem začal kouřit a později i pít. Posledním rokem mých studií na střední škole se ve škole staly populární drogy. Většinou jsme kouřili trávu a hašiš.

Po škole jsem si našel práci hlasatele v místní televizní stanici. Bydlel jsem sám daleko od domova, takže jsem se neobtěžoval s chozením do sboru. Domů jsem jezdil na víkend, pokud jsem potřeboval trochu vysadit, zvláště pokud byl předchozí týden příliš divoký. To jsem pak jel za rodiči a v neděli se šlo do sboru. Zdálo se mi, že mě takový víkend dá do kupy. Po několika letech jsem hlasatelství opustil a pracoval jsem v nočním podniku „Noemova Archa.“ To jméno sedí, lidi se v něm často chovali jako zvířata.

V té době byla manažerem podniku paní, která měla dceru Mavis. Já a Mavis jsme si nebyli v ničem podobní. Pocházeli jsme každý z jiného

světa. Její rodina byla rozdělená a nikdy nefungovala. Jednou jsem u Mavis zůstal na noc. Tím to mezi námi začalo. Za několik týdnů jsem se k Mavis nastěhoval.

BRETT: Máma jednala s Mavis úplně narovinu. Mavis pro ní byla misijní pole. Brala jí na modlitební setkání. Každý věděl, že naše máma je „znovuzrozená“, že většina jejích přátel jsou „charismatici“. Nám to nevadilo, až do doby, kdy s tím máma začala chodit za námi. Modlila se za nás a zvláště za mě. Zdálo se jí, že to moc potřebuju.

Jednoho dne se za Mavis modlil jeden anglikánský kněz-charismatic. Mavis se vrátila domů úplně jiná. Chtěla mi o tom vyprávět. Myslel jsem si: „*Mně* budeš vyprávět něco o Ježíši! Já jsem v církvi vyrostl!“

MAVIS: Věřte mi, byla jsem velice radikální. Bylo to jako když se apoštol Pavel potkal s Ježíšem na cestě do Damašku. Ježíš přišel do mého života jako lev. Bylo to tak dramatické!

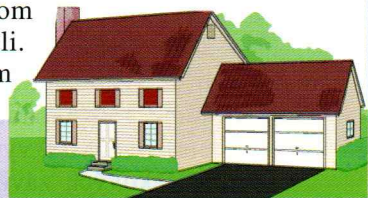
BRETT: Vrátila se domů a byla v ní horlivost-chodila, mluvila, jedla, spala a pila Ježíše. Měla mě ráda i dřív, ale teď prostě milovala každého a už jí to zůstalo. To, co z ní vycházelo, mě přitahovalo. Viděl jsem, jak se Mavis změnila. Mluvila o Ježíši dokonce i při práci v klubu, když lidem roznášela pití. Někdy jsem se o ní bál, že tím někoho naštvě.

O křtu Duchem Svatým jsem nikdy neslyšel. V bibli jsem se vlastně vůbec nevyznal. Myslel jsem si, že jí čtu jenom kněží. Malvis to vzala na můj vkus moc vážně!

Mezi námi dvěma to začalo skřípat. Přesto jsme se vzali a začali, alespoň tak jsem tomu tehdy rozuměl, žít spořádaným životem. Mavis chodila

do malého charismatického sboru anglikánské církve, já jsem chodil na tradiční bohoslužby.

Měl jsem vyhraněné rozpoznání pro to, co je špatné a co je dobré. Bylo mi jasné, že dobrý otec a manžel by měl vodit svojí rodinu do kostela. Protože jsem byl mladý a poměrně inteligentní, stal jsem se jedním ze sborových starších. Dva roky jsem ale pracoval mezi vězni, a tak jsem se s lidmi ve sboru příliš nesblížil. Na konci služebního období jsem následoval Mavis do jejího sboru. Našel jsem tam laskavé a přívětivé lidi. Jednoho dne, krátce po mých čtyřiaadvaceti letech, jsem měl rozhovor s místním pastorem. Potom jsme se modlili. Pomodlil jsem

Pocházela jsem z rozpadlé rodiny

MAVIS: Jak Brett říká, vyrostla jsem v drsném prostředí a často to u nás chodilo všelijak. Táta od nás odešel, když mi bylo pět. Doma se hodně pilo. Byla jsem zneužívaná fyzicky i psychicky.

Dospěla jsem k otrlosti a promiskuitě. Moc jsem toužila zažít opravdovou lásku, vlastně jsem ale nevěděla, jak něco takového vypadá. V patnácti jsem otěhotněla. Zprvu mě napadlo dát dítě k adopci, potom jsem se rozhodla, že si je nechám. Teď jsem za to rozhodnutí moc vděčná.

Bob je skvělý syn a máme ho moc rádi. Nechala jsem kvůli němu školy. Když se narodil, zůstala jsem s ním doma. Potom jsem potkala Bretta. Padli jsme si do oka, byli jsme si blízcí a začali jsme spolu žít.

Brettova maminka mi ukázala něco naprosto nového. Lásku, která si neklade podmínky. Často mi vyprávěla o Ježíši, ale nejvíc ze všeho mě měla ráda. Jednoho dne mě vzala na modlitební shromáždění a tam jsem odevzdala svůj život Ježíši. O týden později jsem na shromáždění jednoho malého sboru přijala křest Duchem Svatým.

Brettovi jsem pak doma vyprávěla, že i on potřebuje Boha. Trvalo to nějakou dobu, asi dva a půl roku, než byl Brett připraven odevzdat se Kristu.

se „modlitbu hříšníka“ a pozval jsem Ježíše do svého srdce.

O několik měsíců později mě Mavis vytáhla na večeri křesťanských podnikatelů. Mluvílo se tam o křtu Duchem Svatým. Samozřejmě, Mavis mi už dávno řekla, co to znamená. Nebyl jsem tak horlivý, jako ona, ale od té doby, co jsem pozval Ježíše do svého srdce, jsem se pomalu začínal měnit. Na konci shromáždění jsem po výzvě k modlitbám šel dopředu a byl jsem pokřtěn Duchem Svatým.

Jako bych tehdy žil dvojím životem. Byl jsem jiný v práci a jiný ve sboru. Jakmile skončily bohoslužby, všechno se vrátilo do normálu. Kouřil jsem a někdy jsem se opil. Zvlášť kouření mě zabíjelo. Ještě dnes mám kvůli tomu potíže s dutinami. Řečník na večeri FGBMFI vyprávěl, jak ho Bůh od takových závislostí osvobo-

Brett Watson pracoval posledních patnáct let jako důstojník v nápravném zařízení. Je nadaný hudebník, zpívá v bluesrockové skupině „Last Call“. Je členem skupiny FGBMFI v Prince Albert. Brett a jeho žena Mavis mají jedno dítě, syna Boba.

dil. „Človče,“ říkal jsem si, „já už Ježíši patřím a pořád s takovými věcmi bojuju!“

Po shromáždění jsem za tím člověkem zašel a řekl jsem mu, jak mě jeho svědectví povzbudilo, a přiznal jsem, že je to přesně můj problém. Ten muž se nabídl, že se za mě pomodlí. Tehdy a tam mě Bůh vysvobodil od kouření. Jako kdybych nikdy neměl cigaretu v ústech. Bůh se také postaral, abych na nově nabytou svobodu nezapomněl. O dva dny později jsem pomáhal svému příteli vymalovat dům. Udělali jsme si přestávku na cigaretu. Ze zvyku jsem si vzal taky jednu. Přesně v ten moment, kdy jsem ji vzal do ruky, se mi udělalo zle. Odložil jsem cigaretu a udělalo se mi lépe. Došlo mi, že jsem byl vysvobozený od kouření.

Postupem času jsem začal sloužit chavalami při bohoslužbách. Od roku 1984 zpívám při shromážděních FGBMFI.

Přes to všechno měl můj život oblasti, kam jsem Boha nepustil. V roce 1987 jsme s Mavis prožívali manželskou krizi. Byl jsem Mavis dokonce nevěrný, a obelhával jsem se tím, že jsme s tou druhou ženou jen dobří přátelé. V létě jsem odejel za svým dobrým přítelem, který je pastorem v Britské Kolumbii. Bůh mi skrze něj ukázal, že jsem mimo. Dal mi hluboké pokání. Konečně jsem začal chápat zodpovědnost, kterou mi Bůh svěřil. Porozuměl jsem biblickému obrazu muže jako kněze rodiny.

MAVIS: Došlo to tak daleko, jako bych se stala jedním z Brettových největších nepřátel. I když se Kristu odevzdal, nikdy ho nezačal poslouchat

jako svého Pána. Nebyl ochoten podřídit se Ježíši ve všech oblastech života, včetně vztahu k vlastní rodině.

BRETT: V létě jsem si jednou sundal snubní prstýnek a potom jsem ho nemohl najít. Hledali jsme všude a nebyl k nalezení. Řekl jsem si: „Vypadá to, že ho najdu, až se znova začnu chovat jako manžel“. Netušil jsem, jak je ta myšlenka prorocká. Vrátil jsem se z Britské Kolumbie v den šestého výročí naší svatby, přiznal jsem Mavis, že vím jak jsem jí ublížil a jak jsem se choval bláznivě, a poprosil jsem o odpuštění. Mavis mi byla ochotná odpustit.

Ještě ten den se na šatníku našel ztracený prstýnek. Hledali jsme ho všude, a přitom jsme ho měli na očích. Chápal jsem to jako znamení od Boha. Byli jsme teď připraveni požádat o pomoc. Bikup naší církve nás poslal za pastorem jednoho sboru. Pastor a jeho žena se nám začali věnovat.

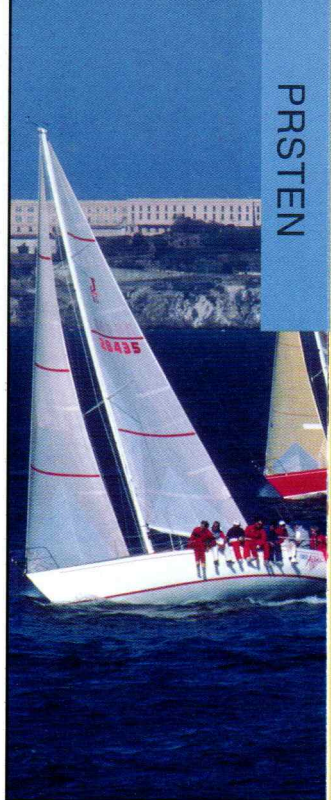
Několik měsíců jsme se s nimi scházeli každý čtvrtek. Pomohli nám dát do pořádku náš vztah. Nechali jsme si od Boha sloužit. O vánocích jsem se vrátil ke službě ve chvalách.

V té době Bůh jednal se všemi členy naší rodiny, včetně Bobbyho. Pro mě už Ježíš nebyl jen Spasitelem, ale také Pánem. Začal jsem s poctivým biblickým studiem.

V roce 1988 mi lékaři oznámili, že budu muset na operaci. Nevěděl jsem, že mají podezření na rakovinu. Týden před operací jsem byl na setkání FGBMFI v Regině. Do té chvíle jsem na operaci příliš nemyslel. Jeden přítel mi řekl, že se za mě modlí. Tehdy mi to došlo! Uspí mě, a budou mě řezat! Poprosil jsem o modlitby, aby mě Bůh pomohl od strachu z operace. Později ze za mě modlili, abych byl uzdraven. Bůh udělal obojí. Operovali mě a žádnou rakovinu nenašli.

MAVIS: Lékaři našli v jednom místě malou kapsu zaplněnou tekutinou a v ní množství malých kamínků. Překvapilo je to. Byli si téměř jistí, že Brett má rakovinu.

BRETT: Ve všech dobách mých životních krizí byl Bůh se mnou, provedl mě zkouškami s trpělivostí a láskou. Jsem Bohu zvláště vděčný, že mi dal skvělou ženu, která při mě stála a milovala mě i v těch nejhorších chvílích. Jsem Bohu vděčný také za našeho syna Boba. ●

Plná života

Není dnes výjimkou, jestliže děti odcházejí z domova těžce poškozeny svými rodiči. Mavis Watsonová je jednou z mnohých. Na rozdíl od jiných však může vyprávět jak hluboce Bůh v jejím životě zasáhl a jak proměnil její pohled na svět. Mnoho manželství prochází těžkými zkouškami a vždy je povzbuzujícím příkladem, jestliže partneři dokáží znovu najít cestu k sobě. Mavis a Brett dnes pomáhají jiným řešit jejich životní příběhy.

Christian Marye,
Malaunay, Francie

Alkoholismus a hořkost

Vystrídány radostí a důvěrou!

Jsem člověk, který má za sebou zoufalou minulost. Dnes pracuji jako ředitel vzdělávacího centra a jsem prezident skupiny FGBMFI v Rouenu. Vzdělávací centrum je místo, kde lidé mezi 16 a 26 lety získávají pracovní kvalifikaci a pomoc při plánování budoucnosti.

Jsem rád, že můžu pomáhat lidem v tomto období života, zvláště proto, že já jsem ho prožíval velice nešťastně. Oba rodiče byli alkoholici, často se doma prali, bojovali proti sobě pěstmi i výhrůžkami. Viděl jsem, jak můj otec leží na zemi a v ruce má zabodnutý nůž. Viděl jsem svoji matku stát na balkoně, rozhodnutou skočit dolů. Často jsem se musel starat o svoji mladší sestru. Náš život se stal peklem. Alkohol zničil vše dobré, co v naší rodině kdy bylo. Žili jsme ve špíně, měli jsme mizerné

oblečení a slušný oběd tak dvakrát do týdne.

Ve škole se s námi nikdo nebavil, byli jsme děti „těch alkoholiků“. Proto jsem vyrůstal s pocitem zatvřelosti, hořkosti a vzpoury vůči společnosti. Přímo proti domu, kde jsme žili, byl veliký kostel. Někdy tam pořádali dětské dny, ale děti od Maryů tam nebyly vítanými hosty. Naproti tomu jsem viděl, že můj nevlastní bratr žije u babičky a má kolo, cestuje a chodí dobře oblečený. Babička z matčiny strany viděla, jak žijeme, a poslala mě k protestanům

Naše babička chtěla pro nás něco lepšího.

na biblické hodiny. V temném zoufalství své existence jsem uviděl paprsek naděje.

Nejhorší ze všech dnů byl pátek. Otec dostal výplatu a začala víkendová pitka. Přes to všechno jsem se v patnácti letech začal svým rodičům podobat a v devatenácti už jsem byl častěji v baru, než doma. Někdy jsem vzpomínal na to, co jsem se učil v biblických hodinách a volal jsem k Bohu. „Co jsem to za člověka? Ježíši, je pro mě ještě nějaká naděje? Dej mi ženu, která by mě měla opravdu ráda!“

Bůh vyslyšel modlitby, které jsem se modlil z hlubin zoufalství. Dal mi krásnou a zbožnou ženu. Učila mě žít, jako normální muž, bez alkoholu. Učila mě žít zbožně. Bůh způsobil, že taková dívka se zamilovala do člověka, jako jsem byl já.

Podle matriky jsem patřil k protestantům a ona ke katolíkům. Moji rodiče se tedy snažili všemi způsoby náš vztah zničit. Kromě toho si mysleli, že se mnou nevydrží, protože je pro mě až příliš dobrá. Byla velice upřímná a žila velice rozumně. Dokonce se jí snažili namluvit mého nevlastního bratra, jen aby jí ode mně odvedli. Díky jí a jejím rodičům jsme se nakonec stejně vzali.

Uběhlo deset let. Byli jsme nábožní, a tak to bylo až do doby, kdy se nám mělo narodit čtvrté dítě. Moje žena byla nemocná. Paní, která nám sjednávala pomocnice v domácnosti byla věřící a mluvila s námi o Bohu. V Bohu jsme věřili také, jenomže byl daleko a jediné pouto k němu bylo přes tradici našeho náboženství. Ta

žena nám vyprávěla o malém sboru v Normandii. Byla to skupina asi čtyřiceti lidí. Zajímalo nás to, a tak jsme se tam vypravili. Našli jsme lidi, ze kterých tak vyzařovala láska, že jsme brzy zatoužili vrátit se tam zpátky.

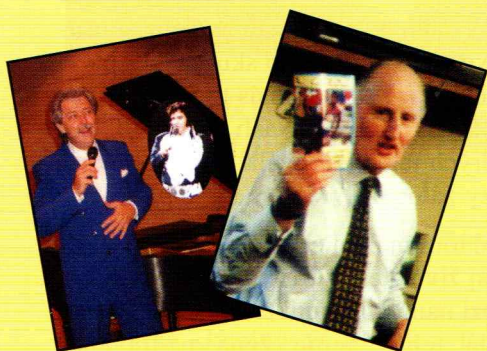
V tom malém sboru jsme odevzdali svůj život Ježíši Kristu. Od té doby je mezi námi a Bohem živý vztah. Navíc byla tehdy moje žena uzdravena a děvčátko se narodilo bez problémů.

Po několika měsících nám lékaři řekli, že děvčátko má vadně rostlé kyčle a že ji budeme muset dávat řemínky, aby se jí kyčelní klouby vyvíjely správně. Předepsali jí také speciální plenky, které pomáhaly držet nohy od sebe. Bylo jí to nepříjemné a neustále plakala. Prosili jsme přátele v církvi, aby se za ni modlili. Bůh ji uzdravil! Za několik týdnů nás lékaři poslali na rentgen a oznámili nám, že dítě už nepotřebuje speciální plenky, protože se vše vyvíjí velmi dobře. V té době je však už dlouho nenosila. Bylo to potvrzení, že jí Bůh skutečně uzdravil.

Nové místo

Omar Viera, Slovensko

„Jsem křesťan“, byla moje první slova, když jsem se ucházel o nové místo. Během pohovoru jsem svému budoucímu zaměstnavateli daroval výtisk časopisu Hlas a snažil vysvětlit, jaký je Boží pohled na vedení obchodu. K mému velkému překvapení se člověk sedící proti mně začal usmívat a odpověděl: „Znám Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plně evangelium a znám i Demose Shakariana.“ Pozvali si mne na druhý pohovor, na kterém mi již sdělili, že otevírají nové oddělení, ve kterém bych mohl hájit zájmy firmy v oblasti Střední Ameriky. K dispozici jsem dostal služební auto a dva asistenty.

Objednávka HLASU

Časopis je možno objednat pro sebe nebo pro své přátele na adresách:

Václav Prokopec, rozhlasová misie
FGBMFI, PO BOX 2,
330 33 Město Touškov

Václav Lamr, FGBMFI Hlas,
PO BOX 9, 155 04 Praha 5

Příspěvky na financování časopisu
zasílejte na účet:

FGBMFI Hlas, Agrobanka Praha,
130 00 Praha 3, Domažlická 1,
1737706-504/0600

Kontakt na českou redakci časopisu:

Jiří Měska, Na okruhu 394, 142 00 Praha 4,
INTERNET: 100350.204@compuserve.com

Bůh se o nás stará ve všech oblastech našeho života. Uzdravil naší rodinu ze zranění prvních let našeho soužití. Dosáhli jsme stability ve finanční oblasti. Zbavil mě vytrvalé kožní choroby na rameni. Osvobodil mě od alkoholu. Postavil mě do odpovědné pozice v zaměstnání. Jednal s našimi pocity malomyslnosti a viny. Dvakrát se stalo, že jsem ztratil práci, a pokaždé mi Bůh zaopatřil jinou. Proto mu dnes můžu sloužit jako ředitel školy.

Samozřejmě, život není vždy procházkou růžovým sadem. Ale i když mě potkaly těžkosti, jako třeba bankrot, Bůh byl vždycky se mnou.

Dva lidé z modlitební skupiny mě pozvali na setkání FGBMFI. Později jsem založil spolu s ostatními skupinu FGBMFI v Rouenu. Kdysi jsem byl „člověk z ulice“, ale Bůh mě změnil. Díky Ježíši jsem dneska „Božím dítětem“.

Dal mi vyrovnanost a smysl života. Žijeme v tomto světě vystaveni zkouškám, jako každý jiný, ale víme, že nejsme samotní. Když přijde bouře, Pán mě drží ve svých milujících rukou. V mládí jsem se často protloukal sám. Teď je Ježíš se mnou a říká, že můžu pozvednout hlavu. Bible to v listě do Říma 8:35 popisuje takto: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení, nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, ...bída, nebezpečí, nebo meč?“ A verš 38 říká: „Jsem si jist, že ani smrt, ani život, ani anděl ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Jsem vděčný, že to platí i pro mě a mojí rodinu. ●

OSOBNÍ VZTAH

Milý čtenáři, možná jsi si při čtení tohoto časopisu položil otázku, zda-li je i pro tebe možné nalézt osobní vztah k Bohu. Co je k tomu třeba? Jakou cestou se vydat?

CO TĚD

1 Přiznat Bohu, že jsi žil sobecky, a tím, že jsi Jej nepřijímal jako Pána svého života, jsi zhřešil a byl jsi od něj oddělen. „Nebot všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23.

2 Činit pokání. Obrátit se k Bohu a poprosit Jej za odpuštění všech hříchů a požádat Jej o pomoc žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3.

3 Uvěřit, že Ježíš je syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal na sebe i Tvoje hříchy, aby jsi i Ty mohl získat Boží odpuštění. „Nebot tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16.

4 Vyznat Bohu, že nyní přijímáš Ježíše za svého Spasitele a Pána. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím 10,9.

Pokud jsi vše dobře zvážil a chceš-li nyní učinit tento významný krok k Bohu, potom se nahlas pomodli následující modlitbu: „*Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.*

Nepovažuj pocity za důkaz toho, že Tě Bůh přijal. Pocity se často mění, ale Tvůj vztah k Bohu je založen na Jeho zaslíbeních. (Římanům 10:13). **Nestyď se o svém vztahu k Bohu vyprávět druhým** (Matouš 10:32). **Každý den si udělej čas na modlitbu a čtení Bible** (1 Petrova 2:2, Žalm 37:4, Římanům 8:14). Jestliže jsi učinil toto rozhodnutí, prosíme, dej nám o něm zprávu a my Ti zašleme další informace.

☐ Kontaktní informace ☐

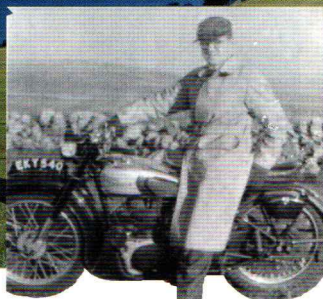

Prezident FGBMFI: Václav Lamr, Bellušova 1821, 155 00 Praha 5, ostatní kontaktní adresy FGBMFI v České Republice viz. strana 9

- Informuji Vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožuru „Jak dál po přijetí Krista“.
- Pošlete mi prosím informace o FGBMFI.
- Pošlete mi prosím podrobnosti o členství v FGBMFI.

Jméno a adresa (zřetelně hůlkovým písmem):

číslo: 973

Nikdy mě neopustí

*Bert Sture,
Severní, Yorkshire, Anglie*

Při motocyklové havárii v roce 1950 jsem si zlámal holenní, lýtkovou a pánevní kost. Následkem toho jsem v polovině sedmdesátých let trpěl těžkou artrózou kyčle, kolene a kotníku. V roce 1976 jsme s mojí ženou Pauline a nejmladším synem Timem podnikli stříbrnou svatební cestu do kanadského Toronta.

Můj bratr David byl v Torontu pastorem. V jeho sboru se za mě lidé modlili. Artritická bolest mě v tu chvíli opustila. V té době jsem se také seznámil se sdružením křesťanských obchodníků FGBMFI. Rok na to pořádalo toto sdružení první národní setkání Velké Británie a Irska v Glasgow, kterého jsem se zúčastnil a o něco později jsem se stal presidentem skupiny obchodníků v Bradfordu v Yorkshire. Následovaly roky skvělé práce, která skončila před devíti lety, kdy jsem se přestěhoval do Riponu v severním Yorkshire.

Moje žena Pauline odešla roku 1991 k Pánu. Dlouhá léta mi byla vynikající manželkou. Nedlouho potom mě Pán jedné noci probudil a řekl mi, že pro mě má nový začátek a připravil pro mě novou ženu. V roce 1992 jsem se oženil s Ann, která je mi společnicí a povzbuzením.

Další rok, či dva jsem pociťoval, že

se mi vrací artroza do pravé kyčle. Odporoval jsem bolesti Božím slovem. Kdykoli jsem pocítil bolest, vyznávali jsme nad bolavým místem vládu Pána Ježíše a bolest zmizela. Zmizela, a za chvíli se vrátila zpátky.

Pán mě v roce 1976 zázračně uzdravil a já jsem věděl, že pro něj není těžké uzdravit mě znovu. Na setkání FGBMFI se za mě lidé modlili, ale zázračné uzdravení jako v Torontu nepřicházelo.

V roce 1995 se mě náš rodinný lékař při každoroční prohlídce zeptal, jak se celkově cítím. Odpověděl jsem, že až na bolest v kyčli se cítím velice dobře. Poslal mě do místní nemocnice na rentgen. Vyšetření ukázalo, že kloub je vážně poškozen, a lékař mě doporučil ke konzultaci chirurgovi v nemocnici v Harrogate. Čekací doba na operaci byla šest až sedm měsíců.

Doma jsme se s Ann za celou situaci modlili. Krátce poté mi nemocnice sdělila, že mohu jít na operaci už za tři týdny! Lékař, který mě vyšetřoval, mě poprosil, abych co nejpřesněji popsal bolest, kterou cítím. Prohlédl si rentgenový snímek a řekl: "Myslím, že víte o co jde." Řekl jsem mu, že v roce 1976 jsem byl zázračně uzdraven. Dokonce to bylo zaznamenáno v chorobopise. Dostal jsem měsíc na rozmyšlenou, jestli chci jít na operaci. Během té doby jsme se s Ann

modlili a prosili Ducha Svatého o vedení. Rozhodli jsme se, že na operaci půjdu.

Do nemocnice jsem přišel 12. června, druhého dne mě úspěšně operovali a po dvou týdnech mě propustili domů. Chodil jsem o dvou holích a mohl jsem jít i do schodů. Dostal jsem množství pokynů, např. že musím spát na zádech, nesmím se ohýbat, smím sedět jen na křesle s vysokým a pevným opěradlem... Postupně jsem se uzdravoval a každý den chodil na delší procházky. Ann se modlila, aby během mé rekonvalescence bylo pěkné počasí. Ten rok bylo nádherné léto! Bůh se stará o všechno, co potřebujeme!

Byl jsem si vědom, že Bůh je všude se mnou v nemocnici, v nemocniční zahradě, když jsem si četl, když jsem psal. Další kontrola byla ohlášena na devátého srpna. Doufal jsem, že mi lékaři povolí cestovat autem na místě spolujezdce. K mému zklamání se termín konroly posunul o týden. Cítil jsem, že mi Pán říká: „Buď trpělivý“, a to mě utěšilo.

15. srpna jsem šel do nemocnice na kontrolu a lékaři mě poslali nejprve na rentgen. Vyšetřující lékař mě požádal, abych mu ukázal, jak chodím a pověděl mu, jak se při tom cítím. Když jsem řekl, že nemám žádné potíže, k mojí radosti a překvapení odpověděl: „Nemusíte už dodržovat žádná omezení. Postupujte opatrně a s rozumem.“ Poděkovali jsme mu a řekli jsme mu, že se za mě i za něj lidé modlili, když mě operoval. Poděkoval nám. Koncem srpna jsem už mohl řídit a mohl jsem chodit bez pomoci, jen na dlouhé procházky si беру hůl.

Bůh je ke mně tak dobrý! Často jedná jinak, než bychom si představovali. A co je nejdůležitější: jsem si jistý, že je pořád se mnou a nikdy mě neopouští. Pán je můj Pomocník. ●

Bert & Ann

KDO JSME?

Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plné evangelium FGBMFI je mezidenominační sdružení křesťanských podnikatelů, jejichž záměrem je:

1 Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti evangelia.

2 Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů různých církví a posilovat je v jejich víře. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3 Napomáhat většii jednotě mezi křesťany.

HLAS číslo: 973

Toto je jedna z 28 jazykových mutací časopisu HLAS publikovaná, FGBMFI International Office. Česká a slovenská verze vychází šestkrát do roka. P. O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgie. Tel: (016)20.79.44, Fax: (016)20.79.31

REDAKCE • Redaktor: Blair Scott
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Mezinárodní ředitelé: Jerry Jensen & Blair Scott. • Asistent: Donato Anzalone. • Výtvarný redaktor: Jean Claude Duviella. • Graphics: Jared Scott. • US Graphics: Colin Smith. • Česká redakce: Jiří Měska, E-Mail: 100350.204@compuserve.com

*Mezinárodní sdružení podnikatelů
zvěstujících plné evangelium*

Zázraky se stále dějí!

*V tomto čísle
časopisu Hlas
se dočtete
o uzdravení
zlomené nohy,
o obnovení
rozpadlého
manželství a jiné
napínavé příběhy.*

*Máte-li zájem o další informace, kontaktujte prosím:
Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.*